Кашње, кад мало бјеше треба
Од капи воде, од мрве хљеба
Или од које забаве ине
Да мене срећа или плач мине;
Ко ће ми среће, ко л' бриге дати,
Нег' опет мати! — нег' опет мати!

Када ме каква невоља гони
Те око моје сузице рони;
Боља ми тешка када ме свлада,
Да ми сав живот у муци страда,
Уздишућ јако по писку крети
Зовем те, мати! — зовем те, мати!

Оца и сина, супруге, кћери,
Брата и сестре, друга у вјери
Родника мила, пријана рајка
Нису ми тако имена слатка,
К'о твоје име, које ћу знати
Свећ љубит' мати! свећ љубит' мати!

И када часак последњи стигне,
Смрт да са земље и мене дигне
Вјечно у рајке блажене свете
Свагде где стоји пролеће цвета
Последњи речи теби ћу слати:
„С Богом, о мати! — С Богом, о мати!"

Живота твого ако л' се збије,
Те се свјећица угаси прије:
Тужнијем срцем, плачнијем оком
Уздахом тешким, тугом дубоком
За тобом сладко, ах, спомињати:
Вапећ' те, мати! — вапећ те, мати!

Ј. Сундеч.

55. Приметы.

«Отопри-ка мнѣ ворота, иль окно открой скорѣй
И горячимъ поцѣлуемъ друга милаго согрѣй,
И хоть дай налюбоваться лучезарной красой
Ты съ очами голубыми, съ темнорусою косой!»
— Кто ты, кто ты, что стучишься и пытаешь мнѣ заснуть
И почемъ меня ты знаешь, докажи мнѣ чѣмъ нибудь.
«На дворѣ твоемъ широкомъ я примѣтилъ у воротъ
Вишня спѣлая и яблоня кудрявая растётъ!»
— Лжешь ты, лжешь ты все, негодный, иль сказалъ тебѣ сосѣдъ —
У меня въ моихъ покояхъ ты не знаешь ли примѣтъ?
У тебя въ опочивальнѣ лампа мѣдная виситъ,